

Η χαρά να είσαι Χριστιανός (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η εορτή των Αγίων Πάντων έρχεται σε φυσική διαδοχή της εορτής της Πεντηκοστής. Και τούτο διότι, αν την προηγούμενη Κυριακή είδαμε την πνοή του Πνεύματος, πρέπει σήμερα να δούμε τους καρπούς του Πνεύματος. Θέλει η Εκκλησία να τιμήσει το σύνολο των Αγίων της, το οποίο ως νέφος περιβάλλει τον θρόνο του Αγίου Θεού και αποδεικνύει σε τι ύψος αναβιβάζει τον άνθρωπο η ολοπρόθυμη κατάφασή του στην πρόσκληση του Θεού να γίνει Πατέρας του κι εκείνος κατά χάριν υιός του. Έτσι, η Εκκλησία δεν θυμάται απλώς ιστορικά την επέλευση του Παναγίου Πνεύματος, αλλά βιώνει πραγματικά και αποτυπώνει εμπειρικά το τι σημαίνει για τη ζωή της, για την επί γης παρουσία της ο Παράκλητος, αλλά και το πως μπορεί να επενεργήσει στον άνθρωπο και πόσο ασύλληπτο από την ανθρώπινη διάνοια είναι τελικά το μεγαλείο, το οποίο του προσπορίζει η αγιότητα.

Όμως, όσο όμορφα κι αν φαίνονται αυτά, έχει η Εκκλησία και την επίγνωση ότι η πορεία για την κατάκτησή τους, εξαιτίας των μεθοδειών του μισάνθρωπου διαβόλου, είναι πολύ σκληρή. Ξέρει ότι ο πόλεμος με τον μισόκαλο είναι φοβερός και εξαιρετικά λεπτός και ύπουλος, γιατί το τρόπαιο του πολέμου αυτού είναι ο κάθε άνθρωπος, ως μοναδική και ανεπανάληπτη προσωπικότητα. Κι αυτή τη σκληρότητα έρχεται ν' αναδείξει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, εστιάζοντας κυρίως στις επιλογές του κάθε ανθρώπου.

Συnergie Θεού και ανθρώπου

Εντύπωση προξενεί η διατύπωση του στίχου: «πας όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου

του εν ουρανοίς». Κανονικά θα έπρεπε να λέει: «Πας όστις ομολογήσει με..., ομολογήσω καγώ αυτόν...» (Ματθ. 10,32). Το ότι δεν είναι λάθος ή ιδιωματισμός αποδεικνύεται από το ότι η συνέχεια είναι γραμματικά σωστή: «Όστις δ' αν αρνήσηταί με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ...». Γιατί αυτή η εμπρόθετη διαφοροποίηση στη διατύπωση;

Η απάντηση που υποκρύπτεται είναι καταλυτική για το πως αντιλαμβάνεται ο Χριστός τους δικούς του ανθρώπους. Θα ερμηνεύσει ο Χρυσόστομος: «αποδεικνύει ότι όποιος ομολογεί την πίστη, δεν το κάνει με τις δίκες του δυνάμεις (εννοεί είτε τα προσωπικά πιστεύματα, είτε το πείσμα, είτε τον φανατισμό ή τον ενθουσιασμό του καθενός), αλλά βοηθούμενος και εμπνευσμένος από τη θεία χάρη. Ενώ για όποιον τον αρνείται δεν είπε «εν εμοί», αλλά «εμέ», για να φανεί η ερημιά της ψυχής και η αποξένωσή της από τη δωρεά του Θεού, η οποία οδηγεί στην άρνηση». Επομένως, η ομολογία της πίστης είναι απόδειξη ψυχής χαριτωμένης, στην οποία κατοικεί ο Χριστός και τη χαρακτηρίζει, ενώ αντίθετα η άρνηση είναι συνέπεια της ερήμωσης της ψυχής, λόγω της εγκατάλειψής της από τον Θεό, εξαιτίας της ανθρώπινης προσκόλλησης στο οτιδήποτε αποτελεί εμπόδιο σε μια ουσιαστική σχέση αγάπης μαζί του.

Με άλλα λόγια, περιγράφεται στο Ευαγγέλιο η κορυφαία εκείνη πνευματική κατάσταση που προσδιορίζει ο Παύλος όταν ομολογεί: «Ζω ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20). Κι η κατάσταση αυτή αποτυπώνεται από τον άγιο Ιωάννη Χρυσόστομο με ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που δείχνει πως κατοικεί ο Χριστός στον άνθρωπο, χωρίς να τον καταλαμβάνει, χωρίς να τον υποδουλώνει, χωρίς να τον καταργεί. Πάρτε, λέει ο Άγιος, ένα κομμάτι σίδηρο και βάλτε το στη φωτιά. Μετά από λίγο θα κοκκινίσει. Έπαψε να είναι σίδηρο; Όχι! Είναι, όμως, πλέον και φωτιά! Έτσι συνεργάζονται Θεός και άνθρωπος, έτσι συνενώνονται, έτσι συνυπάρχουν, σε σημείο που να μην μπορεί να αποχωρισθεί ο ένας τον άλλον!

«Υπέρ εμέ;»

Τι αποτέλεσμα έχει αυτή η σχέση Θεού και ανθρώπου; Μα τι άλλο από το να καθίσταται και να διεκδικεί κομβική υπεροχή στη ζωή του ανθρώπου. Γι' αυτό και η συνέχεια του σημερινού Ευαγγελίου μπορεί να φαίνεται με όρους ανθρώπινους σκληρή και απόλυτη, στην ουσία της όμως δεν είναι τίποτε άλλο παρά έντιμη, ειλικρινής και ξεκάθαρη. Διεκδικεί ο Θεός απόλυτη προτεραιότητα στην καρδιά του ανθρώπου του, ως κορύφωση της αξιακής του κλίμακας!

Χρησιμοποιεί ο Χριστός μας το ρήμα «φιλώ» κι όχι το ρήμα «αγαπώ» για να δείξει τη βαθιά στοργή, το ολοκληρωτικό δόσιμο και το αγχωτικό ενδιαφέρον που υπάρχει στις οικογενειακές σχέσεις και τις διαφοροποιούν από τις λοιπές σχέσεις εκτίμησης που αναπτύσσονται στην ανθρώπινη κοινωνία. Και απαιτεί, ο άνθρωπός του να τον βιώνει παραπάνω και από αυτά ακόμη τα μέλη της οικογένειάς του, θέτοντας τη σχέση Θεού και ανθρώπου στο κέντρο της ύπαρξής του, ως πεμπτουσία της βιωματικής του εμπειρίας.

Κι αυτό διαφοροποιεί τον Κύριο και τον καθιστά πολύ ανώτερο από τους κοινούς διδασκάλους. Έφθασε κάποτε ο Αριστοτέλης να πεί: «Φίλος μεν Πλάτων, φίλτατη δ' αλήθεια», για να δείξει ότι θυσιάζει χάριν της αλήθειας την αγάπη της φίλιας. Ο Χριστός δεν μας λέει να θυσιάζουμε χάριν της αλήθειας την αγάπη της όποιας οικογένειάς μας. Κάνει κάτι ανώτερο· λέει να θυσιάσουμε για δική του προσωπική χάρη, γι' Αυτόν, την όποιαν αγάπη, ακόμη και τη μεγαλύτερη, ή πιο σωστά, να τη θεωρήσουμε πολύ κατώτερη σε σχέση με τη δική του, καθώς δεν είναι μόνον η Αλήθεια, αλλά και η Οδός και η Ζωή!

Σήμερα, Κυριακή των Αγίων Πάντων, η Εκκλησία μας δεν προβάλλει μόνον όλους όσους κατέστησαν όργανα της χάριτος και ουρανοπολίτες, αλλά συνάμα παραθέτει με τον δικό της μοναδικό παιδαγωγικό τρόπο την αλήθεια που οι Άγιοι Πάντες εγκολπώθηκαν βιωματικά και τους ανέδειξε· τον ουσιαστικό και αδιάσπαστο εγκεντρισμό τους στο Ευαγγέλιο του Χριστού, ως πρόταγμα της καταλυτικής τους σχέσης με τον Θεό Πατέρα.

Πηγή: www.agiazoni.gr